

VERWANTE GEESTEN

Gwenda Bond

Verwante geesten

Stranger Things

Vertaald door Pieter Cramer

the house of books

Met heel veel dank aan creative consultant Paul Dichter

Oorspronkelijke titel: *Suspicious Minds*

This translation published by arrangement with Del Rey, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC

© Netflix, Inc., 2019

© Vertaling uit het Engels: Pieter Cramer, 2019

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2019

Omslagontwerp: Penguin Random House LLC

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Peter de Lange

Foto auteur: © Sarah Jane Sanders

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5675 5

ISBN 978 90 443 5676 2 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

O V E R A M S T E L

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotografie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor al die stoere en inspirerende moeders
en dan vooral die van mij*

Proloog

Juli 1969

Hawkins National Laboratory

Hawkins, Indiana

De man reed in een glimmende zwarte auto over een vlakke weg in Indiana en stopte voor een hek van harmonicagaas met een groot bord: VERBODEN VOOR ONBEVOEGDEN. De bewaker die erbij stond, keek met een vluchtige blik door de voorruit, controleerde de nummerplaat en gebaarde dat hij door kon rijden.

Het laboratorium was duidelijk voorbereid op zijn komst. Waarschijnlijk waren zijn wensen en instructies voor de inrichting van zijn nieuwe werkplek die hij van tevoren had doorgegeven zelfs al opgevolgd.

Toen hij bij de volgende controlepost kwam, draaide hij het raampje omlaag en toonde zijn legitimatiebewijs aan de soldaat die als beveiliging dienst deed. De soldaat bekeek zijn rijbewijs en vermeed daarbij oogcontact. Dat deden mensen meestal.

Hijzelf nam nieuwe mensen altijd bijzonder aandachtig in zich op, althans in eerste instantie. Een bliksemsnelle taxatie: geslacht, lengte, gewicht en afkomst, gevolgd door een inschatting van hun intelligentie en, het belangrijkste, hun potentie. Bijna iedereen was na dat laatste niet interessant meer. Maar

hij gaf nooit op. Kijken en inschatten, het was een tweede natuur geworden, een cruciaal onderdeel van zijn werk. De meeste mensen waren volstrekt niet interessant, maar degenen die dat wel waren... Voor hen was hij hier.

Deze soldaat was makkelijk in te schatten: man, 1,72, 90 kilo, blank, gemiddelde intelligentie, potentie... werd volledig benut met het zitten in een controlepost en het controleren van legitimaties met een vuurwapen op zijn heup dat hij waarschijnlijk nooit zou gebruiken.

‘Welkom, meneer Martin Brenner,’ zei de soldaat ten slotte, terwijl zijn blik van de man naar het plastic kaartje ging.

Grappig dat zijn identiteitsbewijs een deel van de informatie bevatte die hij had gewild als hij zichzelf zou moeten inschatten: man, 1,85, 97 kilo, blank. Verder: hoogbegaafd, potentie... onbegrensd.

‘We zijn op de hoogte van uw komst,’ vervolgde de soldaat.

‘Dókter Brenner,’ corrigeerde hij de man vriendelijk.

De priemende ogen waarmee hij Brenner nog steeds niet aankeek, vernauwden zich terwijl hij zijn blik op de achterbank richtte, waar het vijfjarige subject Acht tegen het portier lag te slapen. Haar handen lagen tot vuisten gebald onder haar smalle kin. Hij had er de voorkeur aan gegeven haar transport naar de nieuwe locatie zelf te doen.

‘Ja, dokter Brenner,’ zei de bewaker. ‘Wie is dat meisje? Uw dochter?’

Er klonk scepsis in zijn stem door. Achts huid was bruin, in tegenstelling tot zijn eigen melkwitte huidskleur. Brenner had tegen de man kunnen zeggen dat dat niets te betekenen had, maar het ging de man niets aan en bovendien zat hij er niet naast. Brenner was geen vader. Een vaderfiguur, dat wel.

En daar was alles mee gezegd.

‘Binnen wordt ongetwijfeld op me gewacht.’ Brenner bestudeerde de man nog eens. Een soldaat terug uit een oorlog, een oorlog die al was gewonnen. In tegenstelling tot Vietnam. In tegenstelling tot de gestage escalatie met de Russen. Zij waren al bezig met een oorlog die zou komen, maar dat wist deze man niet. Brenner zei op vriendelijke toon: ‘Ik zou geen vragen stellen als de andere subjecten arriveren. Strikt vertrouwelijk.’

De kaken van de man verstrakten, maar hij hield zich in. Zijn ogen richtten zich op het omvangrijke, meerdere verdiepingen hoge gebouwencomplex voor hen. ‘Ja, ze wachten op u. U kunt parkeren waar u wilt.’

Weer een overbodige mededeling. Hij reed door.

De federale overheid had de bouw en het onderhoud van dit complex gefinancierd, maar de specifieke inrichting naar Brenners wensen was door geheimere afdelingen van de regering betaald. Aangemerkt als strikt geheim, mocht er geen ruchtbaarheid aan dit onderzoek worden gegeven. De inlichtingendienst begreep dat de standaardprocedures niet altijd gevolgd konden worden bij baanbrekend onderzoek. De Russen konden zich misschien door de regering gefaciliteerde laboratoria veroorloven, maar zij waren dan ook bereid alle stemmen die zich ertegen uitspraken, de mond te snoeren. Ergens werd op dit moment door communistische wetenschappers exact hetzelfde soort experimenten gedaan als die waarvoor dit bruine, vijf etages hoge complex en de ondergrondse verdiepingen waren ingericht. Brenners medewerkers zouden er, als ze het even vergaten of te veel vragen stelden, streng op gewezen worden. Zijn werk behield de hoogste prioriteit.

Acht sliep door terwijl hij uitstapte en om de auto naar haar portier liep. Hij opende het voorzichtig en hield haar tegen

zodat ze niet op de parkeerplaats zou vallen. Voor de zekerheid had hij haar voor de reis een kalmeringsmiddel gegeven. Ze was een te belangrijke aanwinst om aan anderen over te laten. Tot dusver waren de vaardigheden van de overige subjecten teleurstellend gebleken.

‘Acht.’ Hij knielde naast de bank en gaf een zacht duwtje tegen haar schouder.

Het meisje schudde haar hoofd, maar hield haar ogen gesloten. ‘Kali,’ mompelde ze.

Haar echte naam. Daar stond ze op. Gewoonlijk ging hij daar niet in mee, maar dit was een speciale dag.

‘Kali, wakker worden,’ zei hij. ‘Je bent thuis.’

Ze knipperde, er glom een schittering in haar ogen. Ze had het verkeerd begrepen.

‘Je nieuwe thuis,’ voegde hij eraan toe.

De schittering verdween.

‘Je zult het er fijn vinden.’ Hij hielp haar omhoog en kreeg haar zover dat ze zich oprichtte. Hij stak zijn hand naar haar uit. ‘Nu wil Papa dat je als een grote meid mee naar binnen gaat en dan kan je weer verder slapen.’

Uiteindelijk stapte ze uit en greep met haar handje de zijne.

Toen ze bij de voordeur kwamen, plooidde hij de vriendelijkste glimlach uit zijn arsenaal om zijn lippen. Hij verwachtte dat de huidige leidinggevende hem zou begroeten, maar in plaats daarvan zag hij een lange rij van in laboratoriumjassen gestoken mannen en één vrouw. De leden van zijn team, veronderstelde hij, die allemaal een onaangename nervositeit uitstraalden.

Een gebruinde man met een verweerd gezicht – te veel in de buitenlucht geweest – stapte naar voren en stak zijn hand uit. Hij keek naar Acht en vervolgens weer naar dokter Brenner. De

glazen van zijn bril waren vies. ‘Dokter Brenner, ik ben dokter Richard Moses, waarnemend hoofdonderzoeker. We zijn bijzonder blij met uw komst, iemand van uw kaliber... We wilden u meteen aan het hele team voorstellen. En dit is...’

‘Ik ben Kali,’ bracht het meisje lichtelijk versuft uit.

‘Een erg slaperige jongedame die heel benieuwd is naar haar nieuwe kamer.’ Dokter Brenner ontweek de uitgestoken hand van de man. ‘Ik had om een aparte kamer gevraagd, dacht ik? En dan wil ik nu de subjecten zien die u binnen hebt gehaald.’

Brenner liep met Acht af op de deuren in de hal die het zwaarst beveiligd leken. Het bleef pijnlijk lang stil. Zijn glimlach leek heel even bijna echt alvorens hij verdween.

Dokter Moses met de vieze brillenglazen kwam haastig achter hem aan en haalde hem in met de anderen druk drentelend in zijn kielzog. Moses snelde voor hen uit, drukte op een intercom en noemde zijn naam.

Er ontstond een onverstaanbaar geroezemoes onder de overige wetenschappers en laboratoriumassistenten die hen waren gevolgd.

‘Uiteraard, maar de subjecten zijn nog niet gereedgemaakt,’ zei dokter Moses, terwijl de dubbele deuren openzwaaiden. Hij staarde nog steeds naar Kali, die met de seconde alerter werd en opletterend rondkeek. Het werd hoog tijd dat ze op haar plek kwam.

Direct achter de deuren stonden stokstijf twee gewapende soldaten, een teken dat op zijn minst de beveiliging op orde was. Ze controleerden dokter Moses’ badge, waarna hij met een doorloopgebaar een dergelijke controle van dokter Brenner vermeed. ‘Hij heeft nog geen ID-kaart,’ zei hij.

De mannen reageerden alsof ze dokter Moses niet geloofden en dat beviel Brenner perfect. ‘Die neem ik de volgende keer

dat ik kom mee,' zei hij. 'En dan krijgt u ook kopieën van het dossier van het subject.' En hij wees daarbij met een discreet knikje op Acht.

De soldaat boog zijn hoofd, waarop de groep doorliep.

'Ik heb expliciet aangegeven dat ik bij mijn aankomst de nieuwe subjecten wil spreken,' zei dokter Brenner. 'Dus dat zou u moeten weten.'

'We dachten dat u ze alleen wilde observeren,' reageerde dokter Moses. 'Moeten we bepaalde maatregelen treffen? Hen op uw bezoek voorbereiden? Het zou het werk dat we aan het doen zijn kunnen verstoren. Door de psychedelica zijn sommigen paranoïde.'

Dokter Brenner stak zijn vrije hand op. 'Nee, dat denk ik niet, anders had ik dat wel laten weten. Waar gaan we nu naartoe?'

De lampen die in de lange gang hingen, hulden alles in de voor het wetenschappelijk onderzoek in deze schemerige wereld zo kenmerkende grauwe gloed. Voor het eerst die ochtend had dokter Brenner het idee dat hij zich hier thuis zou kunnen voelen.

'Deze kant op,' zei dokter Moses. Met zijn ogen zocht hij de enige vrouw in het team dat hen volgde en hij richtte zich tot haar: 'Dokter Parks, kunt u ervoor zorgen dat een van de verplegers het meisje wat te eten brengt?'

Haar lippen verstrakten door het bevel iets te moeten doen dat als een vrouwentaak werd gezien, maar ze knikte.

Tot dokter Brenners opluchting bleef Acht rustig en ze kwamen al snel bij een kleine kamer met een stapelbed op kinderformaat en een tekentafel. Hij had speciaal om zo'n bed gevraagd om Acht te laten zien dat hij nog naar geschikt gezelschap voor haar op zoek was.

Het viel haar onmiddellijk op. ‘Voor een vriendin?’

‘Vroeg of laat, ja,’ antwoordde hij. ‘Zo dadelijk komt iemand je wat te eten brengen. Kun je hier even alleen wachten?’

Ze knikte. De alertheid als gevolg van de spanning van haar komst hier ebde weg – de dosering van het kalmeringsmiddel was vrij hoog geweest – en ze liet zich op de rand van het bed zakken.

Dokter Brenner draaide zich om en liep bij het weggaan bijna tegen een verpleger en het vrouwelijke staffid op. Dokter Moses trok zijn wenkbrauwen op. ‘Is het de bedoeling dat ze zo alleen blijft?’ vroeg hij.

‘Voorlopig wel,’ antwoordde Brenner. En tegen de verpleger vervolgde hij: ‘Ze lijkt nog een kind, maar houd u zich aan de veiligheidsregels. Ze kan u overrompelen.’

De verpleger schoof wat ongemakkelijk heen en weer, maar bleef verder kalm.

‘Breng me naar de eerste kamer,’ zei dokter Brenner. ‘Alle anderen kunnen bij hun subjecten wachten, maar het is niet nodig om ze voor te bereiden.’

De rest van het team wachtte op een bevestiging van dokter Moses en hij haalde geïrriteerd zijn schouders op. ‘Doe wat dokter Brenner zegt.’

Ze verspreidden zich. Ze leerden snel.

In de eerste kamer bevond zich een subject dat vanwege een klompvoet was afgekeurd voor militaire dienst. Hij had het permanent suffige voorkomen van iemand met een voorkeur voor marihuana als bedwelingsmiddel. Gemiddeld in alle opzichten.

‘Wilt u dat we de volgende patiënt een kalmeringsmiddel toedienen?’ vroeg dokter Moses. Hij begreep duidelijk niets van dokter Brenners aanpak.

‘Ik zeg het wel wanneer ik iets nodig heb.’

Dokter Moses knikte en ze vervolgden hun tocht langs nog vijf kamers. Het was zoals hij verwachtte. Twee vrouwen, in geen enkel opzicht uitzonderlijk, en drie mannen, uitermate doorsnee. Behalve misschien hun mate van doofheid.

‘Verzamel iedereen zodat we kunnen praten,’ zei dokter Brenner.

Met een laatste nerveuze blik liet dokter Moses hem alleen achter in een vergaderzaal. Al snel druppelde de groep binnen en nam plaats rond de tafel. Een paar mannen begonnen een gesprek, alsof alles die ochtend volledig verliep zoals anders. Dokter Moses maande hen met een ‘sttt’ stil te zijn.

‘Dit is het hele team,’ zei hij.

Dokter Brenner nam zijn team nauwlettend op. Er was nog het nodige te doen, maar hij zag mogelijkheden in hun kalme aandacht. Angst en autoriteit gingen hand in hand.

‘Alle subjecten die ik vanochtend heb gezien kunt u laten gaan.’ Hij maakte een wegwijsgebaar. ‘Betaal ze wat is toegezegd en zorg dat ze zich aan hun geheimhoudingsovereenkomst houden.’

De aanwezigen namen dit in zich op. Een van de praters van daarnet stak zijn hand op. ‘Dokter?’

‘Ja.’

‘Ik ben Chad en ik doe dit voor het eerst, maar... waarom? Hoe kunnen we onze experimenten dan doen?’

‘Het waarom is altijd een vraag die de wetenschap vooruit helpt,’ reageerde dokter Brenner. Chad de beginneling knikte en Brenner vervolgde: ‘Hoewel men die vraag niet te snel aan een meerdere moet stellen. Maar ik zal u zeggen waarom. Het is belangrijk dat we allemaal begrijpen wat we hier aan het doen zijn. Doet iemand een gok?’

Na de terechtwijzing van Chad hielden ze zich gedeisd. Even dacht hij dat de vrouw iets ging zeggen, maar zij vouwde slechts haar handen voor zich op tafel ineen.

‘Goed,’ zei hij. ‘Ik hou niet van gokken. We zijn hier om de grenzen van de menselijke mogelijkheden te verleggen. Ik wil niet de doorsnee *Mus musculus* van de mensen. Die leveren ons geen uitzonderlijke resultaten op.’ Hij wierp een blik om zich heen. Iedereen had de oren gespitst. ‘U hebt ongetwijfeld van de mislukkingen bij anderen gehoord en uw eigen gebrek aan resultaten is de reden dat ik hier ben. Er zijn complicaties opgetreden en veel ervan zijn veroorzaakt door ongeschikte subjecten. Wie dacht dat gedetineerden en lieden uit gestichten iets kunnen vertellen waar wij naar op zoek zijn, houdt zichzelf voor de gek. Dienstweigeraars en dopegebruikers zijn niet veel beter. Er worden nog een paar jonge patiënten hierheen gebracht voor een aanverwant onderzoek, maar ik heb graag een breder leeftijds scala. Er is voldoende reden om aan te nemen dat een combinatie van chemische psychedelica en de juiste prikkels de geheimen kunnen ontsleutelen waarnaar we op zoek zijn. Denk alleen al aan de voordelen voor de inlichtingendiensten als we onze vijanden aan het praten kunnen krijgen, kunnen beïnvloeden en druk op hen kunnen uitoefenen... Maar de resultaten die we daarvoor nodig hebben, krijgen we niet zonder de juiste mensen, punt uit. Het manipuleren van een zwakke persoon is geen kunst. We hebben mensen met hersens nodig.’

‘Maar... waar halen we die vandaan?’ vroeg Chad.

Brenner nam zich voor dat hij de man aan het eind van de dag zou ontslaan. Hij boog zich voorover. ‘Ik zal een nieuw selectieprotocol opstellen voor de identificatie van betere kandidaten en daarna zelf de subjecten van onze toeleveringsuni-

versiteiten selecteren die we gaan gebruiken. Het echte werk zal hier spoedig beginnen.’

Niemand protesteerde. Ja, ze leerden snel.

Hoofdstuk 1

Gewoon een experiment

Juli 1969

Bloomington, Indiana

1.

Terry duwde de hordeur open en huiverde van de penetrante rookwalm die in het appartement hing. Haar serveerstersuniform – roodachtig roze met een witte schort – zou binnen de kortste keren naar wiet ruiken in plaats van naar de jusspetters en koffievlekken van het restaurant. Ze voegde kleren wassen toe aan het to-do-lijstje voor de volgende dag. In de zomerperiode had ze in ieder geval minder huiswerk.

‘Hé schatje, ben je daar eindelijk!’ Andrew zwaaide naar haar, terwijl hij een joint aan de persoon naast hem doorgaf. Zijn enthousiaste begroeting leverde hem een glimlach op. Zijn bruine haar was lang geworden en hing in slierten langs zijn kin; ze vond het prachtig. Het gaf hem iets gevaarlijks.

‘Heb ik iets gemist?’ vroeg ze, terwijl ze de kring van aanwezigen rondkeek en degenen die ze kende, hoi zeiden. Haar zus Becky zat in de ligstoel geboeid te kijken naar de 19 inch

zwart-witte televisie die Andrews vriend Dave als afdankertje van zijn vader had gekregen toen die voor een gedenkwaardige gebeurtenis een nieuw kleurentoestel had aangeschaft: de Apollo 11 was die middag geland.

‘Dat meen je niet?’ riep Dave. Er was ook muziek, ‘Bad Moon Rising’ van Creedence Clearwater Revival klonk uit de speaker van de pick-up en vermengde zich naadloos met het opgewonden commentaar van Walter Cronkite op de tv. ‘Waanzinnig! Onze mannen zijn nu al uren op de maan! Waar was je?’

‘Aan het werk,’ antwoordde Andrew, terwijl hij haar op zijn schoot trok. Hij streek haar vaalblonde haar naar achteren en drukte zijn lippen op haar wang. ‘Zij is altijd aan het werk.’

‘We hebben niet allemaal ouders die de huur voor je betalen,’ zei ze. Hij en Dave hadden die wel en daarom hadden zij zo’n mooi huis in plaats van een studentenkamer.

Becky keek haar aan, een blik van verstandhouding, waarna ze haar aandacht weer op de tv richtte.

Terry vlijde haar lippen zachtjes tegen Andrews hals. Hij bromde genietend.

Stacey, haar kamergenote, kwam waggelend op haar af; ze had kennelijk een paar biertjes en joints te veel op. Haar krullende zwarte haren bungelden in een rafelige paardenstaart die los dreigde te raken. Haar hemd zat niet meer ingestopt en had zweetplekken onder de oksels. Ze had een vrije dag en had het er duidelijk van genomen.

‘We moeten jou van je nuchterheid afhelpen,’ zei Stacey met een vinger naar Terry wijzend.

‘De dame heeft een punt.’ Dave wilde de joint teruggeven, maar Stacey onderschepte hem en nam een stevige trek.

‘Geef haar een biertje. Terry rookt niet.’

Voordat Dave daar tegenin kon gaan, zei Andrew: ‘Daar wordt ze paranoïde van.’

Wat ook deels zo was. Terry’s eerste ervaring met stoned zijn was een schoolvoorbeeld van onprettig geweest. Alle anderen hadden het een hallucinatie genoemd, maar zij bleef geloven dat ze een spook had gezien... of iets wat er heel erg op leek.

Maar ze was niet iemand die anderen voor haar liet beslissen.

‘Dit is een bijzondere gelegenheid. De maan en zo.’ Ze stak haar hand uit en plukte de joint uit Staceys vingers, nam een klein trekje en slaagde erin niet te hoesten, waarna ze hem teruggaf.

‘Ik pak m’n eigen bier wel,’ zei ze, terwijl ze opsprong en naar de keuken liep. Daar stond een speelgoedkist gevuld met een slinkende voorraad ijs en bier midden op de grond. Ze viste er een blikje Schlitz uit en wreef het langs haar wang terwijl ze naar de woonkamer terugliep. De zomerse hitte verergerde door de samengepakte lichamen in het appartement, daar kon de eenvoudige airco met geen mogelijkheid tegenop.

Toen ze bij de bank terugkwam, was Stacey midden in een verhaal.

Terry liet zich weer op Andrews schoot zakken en luisterde mee.

Stacey zwaaide met haar handen. ‘Dus die labrat geeft me vijftien piek...’

‘Vijftien dollar?’ Dat maakte Terry nieuwsgierig. ‘Waarvoor?’

‘Voor een psychologisch experiment waarvoor ik me had opgegeven,’ antwoordde Stacey, terwijl ze tegenover Terry op de grond neerstreek. ‘Ik weet ’t, het klinkt cool, maar toen...’ Ze zweeg en huiverde.

‘Wat?’ Terry boog zich voorover, trok eindelijk het bierblikje

open en nam een slok. Andrew sloeg zijn armen om haar middel om te voorkomen dat ze vooroverviel.

‘Toen werd het echt krankzinnig,’ zei Stacey. Ze reikte met haar armen naar achteren om haar paardenstaart recht te trekken, maar bereikte er juist het tegenovergestelde mee. In het flikkerende licht van de zwart-wittelevisie zag haar gezicht er opeens spookachtig uit met haar krullende haren in wilde lokken. ‘Hij bracht me naar een donkere kamer waarin een brandcard stond en daar moest ik op gaan liggen.’

‘Aha, ik geloof dat ik al weet waar die vijftien piek voor waren,’ zei Dave.

Zowel Stacey als Terry keken hem vernietigend aan, maar Andrew schoot in de lach. Het blijven jongens, die vinden zichzelf altijd vreselijk grappig.

‘Ga door,’ zei Terry en ze rolde met haar ogen. ‘Wat gebeurde er toen?’

‘Hij controleerde al mijn vitale functies, mijn pols, luisterde naar mijn hart en noteerde het allemaal in een groot aantekeningboek. En daarna...’ Stacey schudde haar hoofd. ‘Dit klinkt zo mesjogge, maar hij gaf me een spuit en legde een tabletje onder m’n tong dat wegsmolt. Na een poosje begon hij me allemaal dwaze vragen te stellen...’

‘Wat voor vragen?’ Terry hing aan haar lippen. ‘Waarom zou iemand Stacey in hemelsnaam vijftien dollar voor zoiets geven? In een laboratorium?’

‘Dat weet ik niet meer. Heb ze gewoon beantwoord, het is allemaal heel wazig. Wat-ie me ook heeft gegeven, het was een van de vreselijkste lsd-trips ooit. Ik... voelde me hondsberoerd daarna.’

‘Dat was vrijdag?’ vroeg Terry. ‘Waarom heb je dat niet eerder verteld?’

Stacey draaide haar hoofd om, keek even naar Walter Cronkite en draaide weer terug. 'Ik had, geloof ik, wel twee dagen nodig om de zaken weer een beetje op een rijtje te krijgen.' Ze haalde haar schouders op. 'Ik ga niet nog een keer.'

'Hè.' Andrew hield zijn hoofd vlak bij dat van Terry en legde het op haar schouder. 'Wilden ze dat je terugkomt?'

'Vijftien piek per keer,' antwoordde ze. 'En dat is 't me niet waard.'

'Hebben ze gezegd waar het voor was?' vroeg Terry.

'Nee,' reageerde Stacey. 'En nu kom ik dat ook nooit te weten.'

Andrew straalde een en al ongeloof uit. 'Ik zou het doen... voor zo'n bedrag heb ik wel een slechte trip over. Da's een hele maand huur! Makkelijk verdiend.'

Stacey keek hem bedenkelijk aan. 'Je ouders betalen de huur en ze willen alleen vrouwen.'

'Ik heb je toch gezegd waar die vijftien dollar voor waren,' zei Dave.

Stacey pakte een kussen en smeed het naar hem. Hij dook weg.

'Ik zou het doen,' zei Terry.

'O, o,' zei Andrew. 'De chick die de wereld gaat veranderen meldt zich.'

'Ik ben gewoon nieuwsgierig,' reageerde Terry met een uitdagende blik naar hem. 'En daar gaat het ook niet om.'

Ze had nooit volgens burgerlijke maatstaven geleefd en had dan ook altijd honderden vragen over van alles en nog wat. Haar vader had haar geleerd altijd opmerkzaam te zijn; ze wilde geen gelegenheid voorbij laten gaan om iets te doen wat er echt toe deed. Het was al ergerlijk genoeg dat ze zo ver van San Francisco of Berkeley woonde, waar de echte culturele revolutie

plaatsvond, waar demonstraties tegen het oorlogsbeleid van de regering aan de orde van de dag waren en niet iets waar de halve bevolking je vreemd om aankeek, zelfs als mensen het stiekem met je eens waren.

Wat gaf het dat geen van haar vragen ooit tot iets had geleid? Misschien zou dat nu anders zijn. En dan had ze vijftien dollar extra. Tegen zo'n bijverdienste zou Becky niet het geringste bezwaar hebben.

'Hè?' Stacey knipperde met haar ogen.

Terry was zeker van zichzelf. 'Ik ga in jouw plaats dat experiment doen... als jij tenminste niet gaat.'

'Ik ga echt niet meer,' zei Stacey schouderophalend. 'Maar als jij al denkt dat je van hasj paranoïde wordt...'

'Kan me niet schelen. We kunnen het geld goed gebruiken. Daarom doe ik het.' Wat maakte het uit dat dat gelogen was? Becky knikte haar instemmend toe, precies zoals Terry had verwacht.

Opeens blafte Dave: 'Stil allemaal! Zet de muziek uit. Er gebeurt iets!'

Terwijl de muziek uitging, fluisterde Andrew in haar oor: 'Weet je zeker dat je naar die labrat toe wil? Ik weet dat je altijd op alles antwoorden wil, maar...'

'Je bent gewoon jaloers dat jij niet kan gaan,' zei ze, terwijl ze het bierblikje naar haar lippen bracht voor weer zo'n petieterig lalokje.

'Klopt helemaal, schatje,' zei hij.

Het geluid van de tv werd harder gezet en ze keken allemaal toe hoe Neil Armstrong tevoorschijn kwam en stapje voor stapje de ladder afdaalde.

Dave wierp een korte blik over zijn schouder. 'We kunnen een man op de maan zetten, maar we hebben nog steeds geen

idee hoe we ons uit Vietnam kunnen terugtrekken.’

‘Zo is het maar net,’ reageerde Andrew.

Er klonk instemmend gemompel in de kamer tot Dave hen tot stilte maande, ook al was hij degene die als eerste had gesproken.

Het beeld stokte heel even en toen zei Armstrong: ‘Oké, ik stap nu van de LEM af.’

Ze keken ademloos toe. Het was net zo stil in de kamer als het waarschijnlijk in de ruimte was, een volslagen afwezigheid van geluid, en in die afwezigheid hing een nerveuze spanning.

En toen gebeurde het. De astronaut in het ruimtetpak dat hem tegen de atmosfeer en onbekende ziektekiemen van een andere wereld moest beschermen, zette zijn voeten op het kale en prachtige oppervlak van de maan. En weer sprak Armstrong. ‘Een kleine stap voor een mens, een grote sprong voor de mensheid.’

Dave sprong op en neer, waarna de hele kamer in gejuich uitbarstte. Andrew draaide Terry in de rondte in een waas van triomf en verwondering. Bij Walter Cronkite stonden de tranen in de ogen, net als bij Terry. Haar ogen prikten.

Ze bedaarden en zagen hoe de astronauten een Amerikaanse vlag plantten en over een hemellichaam heen en weer gleden dat daarbuiten in de lucht hing en waar ze in een wonderbaarlijke, door de mens gebouwde machine naartoe waren gebracht. Ze waren door de ruimte gevlogen. Dat hadden ze overleefd en nu liepen ze op de maan.

Wat fantastisch om dit live mee te maken. Wat was er nu verder wel niet allemaal mogelijk?

Terry had nog een biertje gepakt en stelde zich voor hoe ze Staceys labrat zou ontmoeten.

2.

Terry was voor haar colleges nog nooit in het psychologiegebouw geweest. Het stond verstoep in een afgelegen hoekje van de campus: drie verdiepingen hoog, in de schaduw van bomen waarvan de takken in de ramen weerspiegelden. De toppen bewogen onder een grijze lucht die regen voorspelde.

Er stonden een glanzende Mercedes-Benz en twee zwarte personenbusjes langs de stoep naast het gebouw, hoewel er voldoende plaats was op het parkeerterrein omdat er in de zomer minder studenten op de campus waren.

Wagens van moordzuchtige kidnappers, dacht Terry. Wat grappig. Misschien ga ik nu eindelijk iets beleven.

Zo op klaarlichte dag leek de gedachte dat hier een of ander belangrijk experiment werd uitgevoerd niet erg waarschijnlijk. Maar ze was hier nu toch. Toen ze Stacey had gevraagd wat ze moest weten, had zij gezegd dat Terry zich alleen maar in een kamer op de eerste verdieping hoefde te melden. Ze had Terry ook een geruststellende afscheidsgroet meegegeven: ‘Dit wordt jouw *electric Kool-Aid acid test*-kater.’

Terry duwde de glazen voordeur open en stuitte meteen op een vrouw in een laboratoriumjas die daar met een klembord stond te wachten. Ze had een kastanjebruine krullenkop, een hoog voorhoofd en leek een doortastend type.

‘Dit gebouw is vandaag gesloten,’ zei ze, ‘tenzij u op de lijst staat.’

Was ze een onderzoeker of een promovenda? Terry had nog nooit een vrouwelijke onderzoeker ontmoet, maar ze wist dat ze bestonden.

‘De lijst?’ vroeg Terry.

Er kwam iemand achter haar binnen en die botste vol tegen haar op, waardoor ze haast vooroverviel. Terry rechtte haar rug en keek over haar schouder, waar ze een meisje in een overall – of beter gezegd een smerige overall – zag die Terry's blik met een glimlach beantwoordde.

'Sorry,' zei het meisje schouderophalend. 'Ik dacht dat ik te laat was.'

'Geen punt.' Terry glimlachte onwillekeurig terug. Zo te zien had het verschil tussen beide meisjes niet groter kunnen zijn. Terry droeg een keurige rok met blouse en had haar haren de vorige avond in losse vlechten gebonden, zodat ze nu licht golvend om haar hoofd vielen. Bij het meisje in de overall zat de viezigheid ook onder haar nagels en haar haren kon je gekamd noemen. Haar wangen waren bezaaid met sproeten. Een jongensmeisje. Een paar jaar geleden werd je niet eens op de campus toegelaten als je een broek droeg.

'Uw namen,' zei de vrouw met het klembord. 'Ik moet controleren of u verwacht wordt.'

'Alice Johnson,' zei het meisje, waarmee ze voor Terry drong. 'Ik studeer hier niet. Ik kom uit de stad.'

De vrouw knikte. 'Je staat op de lijst.'

Verrassend genoeg. Terry stond er zeker niet op. Voor zover ze wist Stacey ook niet.

Maar de vrouw en Alice keken Terry aan en opeens was het haar beurt om te bewijzen dat ze erbij hoorde. 'En u?' vroeg de vrouw.

'Stacey Sullivan,' loog Terry, terwijl ze zich afvroeg of ze hier wel goed aan deed.

De vrouw tuurde op de lijst en keek vervolgens weer op. Terry's hart bonsde in haar keel.

'O, hier sta je,' zei de vrouw en ze zette een snel vinkje. 'Per-

fect. U bent hier al eerder geweest, toch? Ga naar de derde etage en meld u daar bij mijn collega's.'

'Wat is dit precies?' Terry aarzelde. 'Ik, eh, kan me de vorige keer niet meer zo goed herinneren.'

'Dit is een nieuw selectieproces,' antwoordde de vrouw. 'Het wordt boven wel duidelijk.'

Terwijl ze het gebouw verder in liepen zei Alice tegen Terry: 'Mooi, want ik ben hier voor het eerst.'

Terry moest zich inhouden om niet aan Alice te vragen of zij wist wat hier gebeurde. Het lukte haar nauwelijks. Bij de deur naar de trap bleef ze staan. 'Zullen we naar boven lopen? De liften in deze oude gebouwen zijn vaak zo traag.'

'Nee!' reageerde Alice. 'Ik ben dol op liften.'

'O, prima,' zei Terry. 'Want wat kon ze anders zeggen?'

Alice ontspande zich en glimlachte. Ze liepen het korte stukje naar de liftdeuren en moesten vrij lang wachten tot de lift kwam en de deuren knarsend centimeter voor centimeter openschoven.

'Dit is echt een hele oude,' zei Alice, terwijl ze met een hand langs een metalen rand streek. Ze stapte vol bewondering en enthousiasme de lift in.

Terry wees haar er maar niet op dat de hoge ouderdom van een lift de meeste mensen er juist van weerhield om erin te stappen. Alice was een vreemde vogel. Niet verwonderlijk dus dat zij zich voor een psychologisch experiment had aangemeld. Toch mocht Terry haar wel.

'Je zei dat je uit de stad komt?' vroeg Terry. 'Ik ben een uurtje hiervandaan opgegroeid. Larrabee.'

'Familie van holbewoners,' antwoordde Alice. 'Ik werk in de garage van m'n oom. Gespecialiseerd in het plaatselijke onderhoud van zwaardere machines.'

‘Ik wou dat ik technisch was,’ zei Terry.

Alice haalde haar schouders op. ‘We zijn allemaal technisch. Het lichaam is ook een soort machine.’

Gelijk had ze.

‘Met een hart?’ vroeg Terry, plagerig.

‘Tuurlijk, het hart is de pomp die ons in beweging houdt,’ reageerde Alice.

Op de derde etage schoven de deuren open en ze namen daar net zoveel tijd voor als eerder beneden.

Alice bleef staan. ‘Ik kan dit repareren, met de juiste onderdelen, weet je. Het is niet kapot, alleen wat verbogen. Niet meer in zijn oorspronkelijke perfecte staat.’

Dat zou Terry leren iemand zomaar te beoordelen op de vetvlekken op een overall. De oorspronkelijke schitterende staat van een universiteitslift.

‘Hopelijk zal dat niet nodig zijn,’ zei ze.

Alice keek haar glimlachend aan. ‘Hopelijk.’

‘Zei je nou dat je hier niet eerder bent geweest?’ Terry flapte de vraag eruit.

‘Nee,’ antwoordde Alice. ‘Mijn oom zag vorige week een advertentie in de krant waarin ze vrouwen van studentenleeftijd met bijzondere vaardigheden zochten. Daar heb ik op gereageerd. Ik kreeg een brief dat ik me hier moest melden.’

Een nieuw selectieproces, had de vrouw gezegd. Hoe kon Terry daar doorheen komen? Wat gold als een ‘bijzondere vaardigheid’?

Ze stapten de lift uit – Alice gaf hem nog een vriendschappelijk klopje – en liepen een saaie gang in met aan beide kanten deuren en affiches die deelnemers voor experimenten wierven. Er stond maar één deur open, waaruit Terry afleidde dat ze daar moesten zijn. De deuropening was zo breed dat ze er naast

elkaar doorheen konden, wat goed uitkwam, want Alice wilde niet voor en ook niet achter Terry naar binnen gaan. Net als alles aan die rare Alice was dat wel leuk.

Ook hier werden ze door iemand in een laboratoriumjas opgewacht, ditmaal een man met het haar van een nieuwslezer en een dikke bril. Hij overhandigde hun allebei een vel papier en een pen. ‘Vrijwaringsformulieren,’ zei hij. ‘Invullen en wachten tot u opgeroepen wordt.’

Bedankt voor de vriendelijke ontvangst, man.

Hij gebaarde naar de wachtruimte, waar extra stoelen waren bijgezet. Er zaten al zes vrouwen, allemaal van studentenleeftijd (hoewel dat bij Alice duidelijk was, waren ze niet allemaal studenten), en één man van hun leeftijd met lange bruine haren, een jezusbaard en een broek met wijde pijpen. Terry en Alice moesten uit elkaar gaan, want de twee vrije stoelen stonden tegenover elkaar.

Alice kwam naast een jonge zwarte vrouw te zitten die een groot studieboek las en bij wie Terry slonzig afstak, laat staan Alice. Ze droeg een nauwsluitend paars mantelpak, naar de laatste mode. Bescheiden, maar modieus.

‘Jij komt ook uit de stad?’ vroeg Alice aan haar.

De krullende hardos van de vrouw accentueerde een bedachtzaam en knap gezicht dat ze op Alice richtte. ‘Ik ben hier opgegroeid,’ zei ze. ‘Gloria Flowers.’

‘Dé...’ zei Alice.

‘Ja,’ reageerde Gloria, ‘dé Flowers.’

Alice’ ogen waren wijd opengesperd, terwijl ze zich op een theatrale fluistertoon tot Terry wendde. ‘Haar familie heeft een enorme winkel met een bloemisterij. Flowers’ Flowers.’

‘Ik zit hier, hoor,’ zei Gloria. ‘En het is Flowers’ Flowers and Gifts.’

‘Heb jij de advertentie ook in de krant gezien?’ vroeg Alice.
‘Nee,’ antwoordde Gloria. ‘Ik studeer hier. Biologie.’

‘Sorry, daar bedoelde ik niks mee,’ zei Alice met een blos op haar wangen. ‘Echt. Mijn mond is soms sneller dan m’n hersens.’

‘Je had moeten horen hoe ze de lift bewonderde,’ zei Terry.
Alice keek haar dankbaar aan.

Terry leunde naar voren en stak haar hand uit naar Gloria. Na een korte aarzeling nam Gloria hem met haar studieboek tegen haar borst gedrukt aan. Er viel iets uit op de grond. Een stripboek.

Gloria’s ogen verwijdden zich van schaamte.

Terry strekte zich om het op te rapen. *X-Men*, stond er op het bontgekleurde omslag. ‘Ik was gek op *Archie’s Girls Betty and Veronica*,’ zei ze, terwijl ze het teruggaf.

‘Dit is wel iets anders.’ Maar Gloria glimlachte.

‘Cool,’ zei Terry. ‘Leuk om een andere student te ontmoeten...’ Ze aarzelde, want ze beseftte dat ze haar eigen naam niet kon zeggen. Nog niet.

‘Ik neem aan dat ik er nu uitlig,’ zei Alice. ‘Let maar niet op mij.’

De jonge man draaide zijn hoofd opzij en knikte naar Alice. ‘Jij bent de slimste hier,’ zei hij veelbetekenend. ‘Ik ben Ken.’

‘Ik dacht dat ze alleen vrouwen wilden?’ vroeg Alice, duidelijk niet van gevelel gediend.

‘Ik ben paranormaal begaafd,’ zei hij bijna fluisterend.

‘Echt waar?’ vroeg Terry.

Hij leunde achterover. ‘Natuurlijk. Daarom wist ik ook dat ik hier moest zijn.’

‘Natuurlijk is-ie dat,’ zei Alice en Terry had geen idee of ze het meende of dat ze het sarcastisch bedoelde.

De andere vrouwen hadden duidelijk moeite hun afkeer van alles om hen heen niet te laten blijken. Terry merkte dat ze zich prima vermaakte en wisselde blikken met Alice en de zogenaamd paranormaal begaafde Ken, vervolgens met Gloria, en dacht dat zij dat ook deden.

Een man in een laboratoriumjas opende een deur achter in de ruimte.

‘Gloria Flowers,’ zei hij.

Gloria schoof haar stripboek met een knipoog terug in haar leerboek, stond op en volgde de man een gang in.

Terry vond hen alle drie aardig.

Terry en Ken waren nog maar met z’n tweeën over en er waren inmiddels uren verstreken.

De vrijwaringsformulieren waren heel uitgebreid en stonden vol met jargon, wat Terry een lichte pijn in haar buik bezorgde; dit experiment was inderdaad iets belangrijks. Het formulier was niet van de universiteit, maar van de Amerikaanse regering. Van een zekere Office of Scientific Intelligence. Er stond in dat er stevige straffen, tot gevangenisstraf aan toe, stonden op het openbaar maken van de activiteiten die met de deelnemer gedaan werden. Dat hield in dat er dingen zouden gebeuren die strikt geheim moesten blijven.

De vader van Terry en Becky had in de Tweede Wereldoorlog gevochten en daar had hij de vreselijkste dingen gezien. In het bijzijn van de meisjes had hij er nooit over gesproken, maar Terry had op een nacht gehoord hoe hij gillend wakker schoot, en ze was opgestaan om te zien wat er aan de hand was. In haar nachtjapon had ze ineengedoken bij de slaapkamerdeur van haar ouders staan luisteren. Haar vader had haar moeder verteld over een kamp waar aan het eind van de oorlog mensen uit

hadden bevrijd. ‘Hun eigen mensen, als sardientjes in een blik, mager als skeletten... en dat waren degenen die het overleefd hadden.’ Hij had gedroomd, vertelde hij, dromen waarin hij in dat kamp werkte en niets kon doen om het te stoppen.

‘Zoiets zou jij nooit doen,’ stelde haar moeder hem gerust. ‘Dat heb je niet in je.’

‘Dat dacht ik altijd ook,’ zei hij, ‘maar ik weet dat veel mannen die daar werkten er voor de oorlog net zo over dachten. En veel van hun vrouwen ook. Het zou hier ook kunnen gebeuren. Daar schrik ik wakker van.’

‘Nee, dat gebeurt hier niet,’ had haar moeder gezegd.

‘Ik ben blij dat je dat denkt, liefje.’

‘Ik weet niet of ik het leven aan zou kunnen als ik dat niet zou denken. Ik kan me zelfs niet voorstellen hoe erg dat moet zijn, Bill.’

Op dat moment had Terry een intense liefde voor hen beiden gevoeld. Haar vader, die zulke afgrijselijke dingen had gezien dat hij zelfs aan zichzelf twijfelde. En haar moeder, die in hem bleef geloven, ook al vertrouwde hij zichzelf niet meer. Haar vader keek altijd naar het nieuws, iedere avond en had hun op het hart gedrukt altijd betrokken te blijven. Hij leerde hen hoe geweldig het stemrecht wel niet was. En dat je altijd op je qui-vive moest zijn, dat je nooit wist wanneer het jouw beurt is om ervoor te zorgen dat je in vrijheid kunt blijven leven.

Terry had die lessen serieus genomen; volgens Becky en haar moeder iets te serieus. Maar haar vader was trots op haar geweest.

En nu zat ze hier. Enthousiasme en spanning wisselden elkaar af, vormden een knoop in haar maag terwijl ze doorlas. Ze aarzelde toen ze aan het eind kwam.

Ten slotte ondertekende ze met haar eigen naam. Stacey wil-

de hier niet bij betrokken zijn, dus Terry zou dit in haar eigen naam moeten voortzetten. Op de een of andere manier.

‘Stacey Sullivan?’ riep de man in de deuropening.

In ieder geval na dit laatste moment dat ze nog voor haar vriendin doorging.

Ken keek haar aan. ‘Ben jij dat?’

Opmerkelijk dat hij dat als een vraag stelde.

‘Eh, ja,’ antwoordde Terry terwijl ze overeind sprong.

Pas toen viel het haar op dat de man die haar naam noemde, een andere was dan die dat daarvoor had gedaan. Hij was slank en knap met weelderig, bruin haar en een vrijwel volledig glad gezicht. Maar toen hij zijn aandacht op haar richtte, voelde ze koude rillingen over haar rug lopen.

Hij glimlachte, zijn ooghoeken knepen zich samen. ‘Juffrouw Sullivan?’

Je bent gewoon nerveus.

Terry snelde naar voren, waarbij ze haast haar vrijwaringsformulier liet vallen, typisch iets voor haar. Ze trok haar handtas over haar arm recht en drukte de papieren stevig tegen zich aan. ‘Present.’

Hij gebaarde dat ze langs hem moest doorlopen. ‘We zitten aan het eind van de gang. Laatste deur rechts.’

De deur naar een groot, met spullen volgestouwd vertrek stond open. Ongeveer een meter van de ingang stond een behandeltafel. Ze liep er treuzelend langs, terwijl ze de rest van de ruimte in zich opnam. Afdankertjes van het psychologie-instituut: twee brancards en posters met grafieken en vreemde apparaten met draden en buizen. Tafels en stapels notitieboekjes. In een hoek weggeschoven stond een zo te zien ongebruikte microscoop. Ze zag een schaalmodel van een stel hersens, verdeeld in vaal roze vlakken die uit elkaar konden worden gehaald.

‘Ga zitten,’ zei de man met een zwaai van zijn hand naar de behandeltafel. Hij klonk autoritair, alsof hij gewend was bevelen te geven.

Terry nam aarzelend op het uiterste randje van de tafel plaats. Haar voeten bungelden, wat haar deed beseffen dat ze niet met beide benen op de grond stond.

De man stond haar aan te kijken. Uiteindelijk, toen de stilte pijnlijk begon te worden, vroeg hij: ‘En u bent?’

Voordat ze kon besluiten wat ze zou zeggen, vervolgde hij: ‘Ik weet dat u niet Stacey Sullivan bent.’

Shit. Dat was snel.

‘Hoe...?’ De vraag glipte eruit.

‘Volgens de aantekeningen van de universiteitsmedewerker die haar naam heeft doorgegeven, heeft Stacey Sullivan zwart krullend haar. Ze is één meter zestig. Bruine ogen. Gemiddelde intelligentie.’

Terry voelde zich voor Stacey op haar teentjes getrapt.

‘U,’ vervolgde de man, ‘bent één meter zeventig met donkerblond haar en blauwe ogen. Mijn inschatting van uw intelligentie hangt af van waarom u beweert dat u mevrouw Sullivan bent, maar ik gok dat het bovengemiddeld is. Dus, wie bent u?’

Hij klonk neutraal. Hoe Terry ook had verwacht dat het zou gaan, zo in ieder geval niet.

‘Nou, u bent ook Staceys labrat niet,’ zei Terry, die zich realiseerde dat dat waar moest zijn. Niet alleen waren de omstandigheden heel anders dan Stacey had verteld, niemand zou deze man ook zo omschrijven. ‘De vent die haar vorige week medicijnen gaf waar ze zich vreemd door voelde. Daarom is zij niet teruggekomen. Dus, wie bent u?’

Ze vroeg zich af of hij zou antwoorden.

Hij schudde zijn hoofd enigszins geamuseerd. ‘Ik ben dokter Martin Brenner. Dat was een psycholoog van de universiteit die hier als uitzendkracht werkt. Die maken er nogal eens een puinhoop van. Daarom hebben wij dit werk overgenomen.’ Hij pauzeerde een moment. ‘Nu bent u.’

Eerlijk is eerlijk.

‘Ik ben Terry Ives, Staceys kamergenote,’ zei ze.

‘En daardoor heb ik geen flauw idee of u aan de selectiecriteria voor dit experiment voldoet,’ reageerde dokter Brenner.

‘Op de gang heb ik een paar anderen gesproken. Zij reageerden op een krantenadvertentie. Zo streng kan het dus niet zijn?’

Hij zweeg en bekeek haar weer met die onderzoekende blik.

Terry sprak door, aangemoedigd door het feit dat ze nog niet was weggestuurd. Ze stond op, zodat ze op gelijke hoogte met hem was en hij niet meer op haar neerkeek. ‘Ik heb Staceys plek ingenomen omdat ik... het gevoel had dat dit belangrijk is. Anders zou het wel erg raar zijn, laboratoria roepen geen studentes op om ze drugs te geven. Althans niet zonder goede reden.’

‘Wat denkt u dan dat dit is?’ vroeg dokter Brenner.

Terry haalde haar schouders op. ‘Ik heb het vrijwaringsformulier gelezen. Het enige wat ik daaruit kan afleiden is dat het iets groots is. Daar wil ik bij zijn.’

‘Hm.’ De grom klonk sceptisch.

‘Wat moet ik doen om me te kwalificeren?’ vroeg ze. ‘Zeg ’t maar.’

‘Bent u vrijgezel?’

In een flits zag ze Andrews gezicht voor zich. ‘Ik ben ongehuwd.’

‘Gezond?’ vroeg hij.

‘Ik heb nog nooit een dienst gemist in het restaurant waar ik werk.’

Hij knikte goedkeurend. ‘Hebt u weleens seks gehad?’

Ze verstijfde. Dit was niet iets wat vrouwen met onbekende mannen bespraken. Onbekende onderzoekers van de overheid leken daar nog minder geschikt voor.

‘Ik vrees dat ik op openheid van onze deelnemers moet kunnen vertrouwen,’ zei hij met een verontschuldigende onder-
toon.

‘Ja.’ Terry ging er verder niet op in.

Weer een knikje. ‘En hebt u kinderen gebaard?’

‘Nee,’ zei ze.

‘Hebt u een sterke wil?’

Terry dacht na. ‘Ik ben hier, toch?’

‘Ik neem aan dat u wel aan de basiscriteria voldoet. Maar...’
Hij pauzeerde en nam haar aandachtig op.

Hij leek nog niet overtuigd, nóg niet.

Ze probeerde zich te herinneren wat Alice over die advertentie in de krant had gezegd. Ze dacht niet dat hij geïnteresseerd zou zijn in de dingen die ze het allerbeste kon: zes tot acht tafeltjes bedienen zonder ook maar één bestelling te vergeten (lastiger dan het lijkt), nooit decafé met gewone koffie verwisselen, huiswerk op het laatste nippertje doen en toch goede cijfers halen, Andrew aan het lachen maken als hij dat niet wilde, en zo nu en dan Becky opvrolijken...

‘En ik ben bijzonder,’ zei ze.

‘Goed dan,’ reageerde hij, alsof hij was overgehaald. Tenzij hij haar gewoon naar de mond praatte. ‘Dat zal best. Ga zitten.’

Terry haatte het als haar gezegd werd wat ze moest doen, maar toch ging ze weer zitten.

Andrew stond met zijn smaragdgroene Plymouth Barracuda, die hij minstens één keer per week met liefde en toewijding vanbinnen en -buiten schoonmaakte, achter de busjes geparkeerd die bij het psychologiegebouw stonden. Hij had erop gestaan dat hij, vanwege Staceys ervaring, Terry zou ophalen. Het had veel langer geduurd dan ze had verwacht. Hij stond waarschijnlijk al een hele tijd te wachten.

Ze zwaaide naar Andrew, terwijl ze over het gras naar hem toe liep en woog af hoeveel ze hem zou vertellen over wat daarbinnen was gebeurd. Hij vroeg zich af of het wel slim was dat ze daarheen ging. Hoewel hij er niet moeilijk over deed.

Ze stapte in. 'Ik heb enorme honger,' zei ze om tijd te rekken. 'Zullen we ergens een hapje gaan eten? Ik trakteer.'

'Je hebt je vijftien dollar dus gekregen,' zei Andrew, terwijl hij haar opnam alsof hij zeker wilde zijn dat ze nog helemaal heel was. 'Goed, waar wil je naartoe?'

'Laten we naar de Starlight gaan,' stelde Terry voor. Het was vrijdagavond en ze hoefde pas de volgende ochtend om negen uur te werken. Door de zomerhitte voelde de avond als een warme oven. Met andere woorden: perfect weer voor een drive-inbioscoop. De film begon pas over een paar uur, maar dan hadden ze alvast een goede plek en het cafeetje was al open. 'Jij wilde *The Wild Bunch* zien. Ik geloof dat die nog draait.'

'Aan jou de keus...' Hij gaf gas en navigeerde de vrijwel verlaten campus af. 'Ik stond op het punt om het gebouw te bestormen om te kijken of ze je niet hadden ontvoerd. Hoe was het? Ben je geschikt, of niet?'

'Ik geloof van wel.' Terry vouwde haar handen in haar schoot.

‘Echt?’

‘Ja.’

Tot haar opluchting ging hij daar niet tegenin. ‘Hoe ging het?’

‘Tot dusver heeft de arts me alleen heel veel vragen gesteld. Maar hij vindt het goed dat ik doorga.’

‘Geen mysterieuze injecties,’ zei Andrew, opzijkkend.

‘Geen mysterieuze injecties,’ herhaalde ze. Dat was waar. ‘Maar volgens mij was het een andere vent. De volgende keer misschien. Het... het gaf me wel de indruk dat het om iets belangrijks gaat.’

Een radioverslaggever gaf het laatste dodenaantal uit Vietnam en deed verslag van gevechten. Andrew boog zich voorover en zette het geluid van de radio harder. ‘Er is daar weer een middelbareschoolvriend van Dave gesneuveld.’

Ze kenden allemaal mensen die daar sneuvelde. Terry kon zich hun gezichten zo voor de geest halen; ze zag de jongens die gedood waren zoals ze op de foto's in het jaarboek van hun middelbare school stonden. Breed glimlachend, zwart-wit, in de val.

Andrew had als student uitstel, maar ze wist dat hij zich zorgen maakte over zijn afstuderen komend voorjaar. De enige keer dat ze erover hadden gesproken, bleek dat hij van plan was om door te studeren, net zolang als nodig was.

‘Het is verschrikkelijk,’ zei Terry, het understatement vervloekend. Sommige dingen waren gewoon te erg om in woorden te kunnen uitdrukken.

Andrew knikte en hield zijn aandacht bij het nieuws.

Terry dacht terug aan het einde van het gesprek met dokter Brenner. Ze had hem er ten slotte van overtuigd, hoewel ze niet precies begreep waardoor, haar als ‘zeer geschikt’ te kwalifice-

ren. De vervolgsessies zouden buiten de campus in een speciaal ingericht overheidslaboratorium plaatsvinden. Hij had toegegeven dat het een belangrijk onderzoek betrof, grensverleggend. Wat dat precies inhield, wist ze nog steeds niet. Ze moest zich over drie weken in het psychologiegebouw melden, vanwaar ze voortaan iedere week naar een buiten de campus gelegen instelling werden gebracht.

Zolang het mijn studie maar niet in de weg gaat zitten, was het enige wat ze had gezegd. Maar diep vanbinnen straalde er een warme gloed in haar borst. Trots.

Ze moest hierover niets tegen Becky zeggen. Haar zus had niet dezelfde lessen van haar vader geleerd. Toen Terry brieven over de oorlog aan congresleden schreef, had Becky gezegd dat ze niet moest vergeten dat mensen zoals zij hard moesten werken om het hoofd boven water te houden en niet moesten denken dat ze met een hoop blabla voor de prijs van een postzegel de wereld konden veranderen. Misschien hoefde Becky wel helemaal nooit te weten wat Terry precies deed.

‘Ik denk... ik weet gewoon niet of we de regering nog kunnen vertrouwen,’ zei Andrew. ‘Ze horen het voor ons op te nemen.’

‘Je preekt voor eigen parochie,’ zei Terry. Ze boog zich naar voren en zette de radio zachter. ‘Maar ze gingen ook naar de maan.’

‘Dat waren wetenschappers. Dat moesten ze van Kennedy,’ reageerde hij. ‘Nu sturen ze ons alleen nog maar de dood in.’

Terry besloot hem niet te vertellen door wie de experimenten werden gedaan. Wetenschappers van de overheid. Het zou hem alleen maar meer reden geven zich tegen haar deelname te verzetten en ze had geen zin in discussies hierover. Haar besluit stond vast.

‘Ik neem popcorn en een hotdog,’ zei Terry. ‘Misschien een waterijsje.’

Andrew gaf haar een knipoog. ‘Zo ken ik je weer, patser.’